

Do poslední chvíle byla má účast na akci VRAH 2012 pořádané sdružením Statek nejistá, jelikož jeden nejmenovaný tým si myslel, že jsem členem organizátorského týmu, dalšímu pak postupně odřeklo účast 6 lidí. Nicméně, místo v našlapané startovní listině se nakonec našlo a to v týmu Smíšených, který na start dorazil ve složení Michal Tábořík, Honza Svoboda, Betty Paterová a moje maličkost.

První zádrhel nás čekal ještě před startem. V Bakově n. Jizerou jsme totiž vystoupili z autobusu jakmile jsme spatřili železniční zastávku, záhy se však ukázalo, že tu na nás nikdo nečeká a start závodu je někde jinde. Jako zázrakem, jsme tu však potkali Karla Beránka, ke kterému jsme se naskládali do auta a stihli jsme dorazit na několik kilometrů vzdálené nádraží včas.

Po úvodním kolečku vítání, formalit a vysvětlování se celá VRAHovská skvadra přesunula na nedalekou zříceninu hradu Zvířetice, která, impozantně nasvícená, působila jako kulisa pro dramatické zahájení celé hry. Hlavní postavou letošního VRAHa byl mírně roztržitý profesor, vynálezce stroje času, jehož dcera se vinou nedokonalé techniky ztratila kdesi v časoprostorovém kontinuu. Naším úkolem bylo za použití našich budíků (strojů času) a nohou procestovat vytipovaná historická období, posbírat součástky z rozbitého stroje a vypátrat ztracenou dívku. Samotnou hru zahajoval krátký orientáček o šesti stanovištích, rozmístěných mezi Zvířeticemi a Dalešicemi. Hned po startu jsme neohroženě zvolili variantu cross-country, lesem z prudkého kopce a přes soukromý pozemek (na což jsme byli upozorněni až když jsme jej spořádaně po asfaltce opouštěli). Opravdu do tuhého začalo jít záhy, když jsme se až na čtvrtém stanovišti řádně podívali do mapy a zjistili, že do cíle první etapy se budeme muset zbytečně vracet celou cestu mezi oněmi vesnicemi (tedy, že si ji projdeme třikrát místo jednou). „No, to nám to pěkně začíná“, říkal jsem si, ale do cíle nulté etapy jsme to, trochu uřícení, stihli včas.

Obdrželi jsme seznam všech stanovišť první etapy, arch s šiframa, povzbuzující slova a po obligátním vyhledání obslužných stanovišť na mapě jsme, kupodivu mezi prvními, vyrazili na nejdelší část celého toho ztřeštěného podniku.

Taktika a ambice našeho týmu byly celkem jednoduché – obejít co nejvíce obslužných stanovišť, mezi nimi chodit co nejkratší cestou a plnit pouze ta stanoviště, která jsou přímo po cestě a jen výjimečně si k nějakému zajímavému stanovišti zajít. Na rozdíl od velké části startovního pole, které hned po startu vyrazilo na jih sbírat první „bonusové“ body, jsme se tedy vydali na severovýchod, kde nás čekalo první obslužné stanoviště s aktivitou.

Cestou jsme potkali pouze několik stanovišť v obci Bítouchov. Světlym bodem této části byla první vyřešená šifra, rozstříhaný nápis po kusech nakreslený na papíře, úspěšně jsme tedy zjistili, že barva kostela je světle zelená. Následovala cesta k vodárně cca 500m za vesnicí a cestou zpátky jsme

dokonce našli i pomník schovaný na jedné ze zahrad (nejčastější křestní jméno bylo Josef).

Z úvodního orientáku jsme již věděli, že nás čeká cesta do roků 2700př.n.l, 1500př.n.l, 1492, 1879, 1570 a 1966. To nás však ani v nejmenším nepřipravilo na překvapení, které nás čekalo na prvním stanovišti. V lese na rozcestí zaparkovaný zelený Volkswagen T a kolem něj parta vysmátých hipíků. Po troše intertemporální diplomacie (bylo třeba je přesvědčit, že jsme proti válce ve Vietnamu a v žádném případě nevolíme konzervativce) jim stačilo, že jsme jim pomohli roztlačit auto, aby se dostali na nějaký festák, za což se nám odměnili teplým čajem a 150 body.

Následoval průchod další vesnicí, zkontrolování pomníku na návsi, a již jsme byli v roce 1879. Že nevíte, čím je tento rok významný? Byl to rok, ve kterém byla poprvé predikována existence elektronu. Přestože částicová fyzika je mým oblíbeným tématem, tak jsme na tematicky laděné aktivitě katastrofálně pohořeli. Posouvání kovového kroužku podél z drátu vyvedeného nápisu VRAH 2012, tak, aby se kroužek nikdy nedotýkal, nám naprosto překazily roztřesené ruce a/nebo záchvaty smíchu. Nicméně, s vědomím, že ve vědě i negativní výsledky jsou dobré výsledky, jsme se vydali vstříc městečku Bělá, ve které nás čekalo hned několik rafinovaných stanovišť.

Několik stanovišť na okraji Bělé jsme vynechali, protože jsme zapomněli odbočit a sknčili tak na poměrně rušné silnici bez chodníku, po které i v 5 hodin ráno jezdilo jedno auto za druhým, ne zrovna příjemný zážitek. Nakonec jsme se ale vydrápali do centra k prvnímu významnému bodu, renesančnímu zámku. Hluboká tma milosrdně skrývala ošuntělou omítku dlouho neopravované památky, zároveň nám ale komplikovala nalezení vágně popsaných stanovišť. Letopočet nad vstupem do kaple jsme našli až po několika minutách intenzivního zírání na barokní portál na nádvoří a po té, co nám paní kastelánka, příšedší brzy do práce, ukázala, kam přesně se máme dívat. Zachráila nás ale Michalova intenzivně svítící čelovka, která mezi baculatými andělíčky odhalila sotva znatelný reliéf letopočtu.

Neméně náročná byla i šifra v parku na náměstí – Fibonacciho posloupnost vyjádřená listy různých stromů. Klíčem byla nenápadná informační cedule se seznamem všech „dendrologicky významných“ stromů rostoucích v parku. Na náměstí jsme též našli ceduli ukazující směr k pomníku K.H.Máchy. Na to, že byl jen za 10 bodů, byl ještě poměrně daleko. To jsme samozřejmě zjistili až když jsme jej za rozbřesku našli ukrytý v malém hájku vedle hřbitova.

Další spuštění našeho stroje času nás zavedlo až do starověkého egypta, kde jsme výměnou za další součástku museli pomoci na stavbě pyramidy. Převážení nákladu na provizorním zařízení z prkna a PET lahví naplněných vodou (zaručeně autentická technologie z roku 2500 př.n.l.) vyžadovalo především hrubou sílu, což se ukázalo jako silná stránka našeho týmu.

Dál cesta vedla po klidné asfaltce kolem internačního tábora pro cizince až na Lysou horu, kde nás čekala jedna z nejuživnějších aktivit. Další součástky do stroje času se zmocnili staří Aztékové, kteří jej obětovali jednomu ze svých bohů. Jediný způsob, jak ji získat zpět z obětiště na druhé

straně 20 metrů hluboké propasti bylo přejít po laně, které nám zde Náčelník nastražil. Zlí lesní bohové nám navíc ještě do cesty postavili větve stromu, které se k naší nelibosti zamotávali do jistího lana. Hněv prastarých bohů, a potenciální pád do bývalého lomu, se se mnou rozhodla risknout i Betty a v časovém limitu dvaceti minut jsme těsně vybojovali plný počet bodů.

Jelikož z vrcholu Lysé hory nevedla žádná přímá cesta, tak jsme vyrazili přesně opačným směrem, než jsme potřebovali. Sázka na jistotu, že když budeme na cestě, tak se neztratíme tak snadno, jako kdybychom to „crossli“ terénem, se nám však nepěkně vymstila. Po dvou kolmých zatáčkách a pár kilometrech chůze ve vzrostlém lese, který křížují desítky navzájem kolmých cest a průseků, jsme naprosto ztratili přehled kde jsme.

„Aspoň, že je to tady tak krásné, když už jsme se ztratili“ povídám. Ostatní se však tak optimisticky netvářili, únava se již začínala pomalu projevovat. Již jsme zvažovali, že vyjdeme z lesa na hlavní silnici a stanoviště pod vrcholem kopce Velký Radechov, který byl skryt někde v lese po naší levé straně, vynecháme. Zoufale jsme ale ještě párkrát odbočili směrem zpět do lesa a když už jsme se úplně vzdávali naděje, jsme jej našli - samurajského bojovníka, chyceného v časové smyčce!

Jedinný způsob jak mu pomoci, bylo utkat se s ním v souboji, zabít ho a tak ho osvobodit (nebo tak nějak, s časovými paradoxmi to je složité, znáte to). Vrhací dýky, shurikeny, foukačka i katana však jsou zbraně, kterými vládneme prachbídne a tak samuraj zůstal naživu i pro další týmy, většina z nichž šla ještě někde za námi.

Posilnění teplým čajem a úlevou z úspěšně nalezeného stanoviště jsme se vydali směrem do obce Krupá, kde nás u rybníka čekal další úkol. Naše časopřenosné zařízení nás tentokrát odneslo do roku 1492, kde jsme měli po boku slavného objevitele doplout do země za velkou velkou louží a zpět dovézt valoun zlata (jak přízemní). Naší neohroženou galeonou byla nafukovací pálava a dvoučlenná posádka musela na hladině rybníka nejdříve najít Ameriku v podobě plovoucí nádoby a pak z ní zpět k molu přivézt kyžený drahý kov. S Michalem jsme zvolili prozíravou strategii a rovnou jsme zamířili k nejvzdálenější nádobě a dobře jsme udělali. Po rekordním překonání rybníkoceánu (4 minuty 50 vteřin) jsme se posilnili soleným masem a suchary z lodních zásob a s třemi hodinami do konce časového limitu jsme vyrazili na poslední stanoviště s obsluhou.

S ubývajícími kilometry do cíle jsme již čím dál častěji potkávali další družstva a výběr trasy tak byl na otevřeném poli o to jednodušší. Náhodou jsme si všimli pomníčku u cesty, který oslavoval návrat půdy zabavené Němci po bílé hoře a, vida, ono to je jedno ze stanovišť za 20 bodů. Na vrchol Orlí jsme to stříhli rovnou přes strmou rokli a pak jsme 300 metrů SSZ od výškové kóty (i když mi to přišlo jako nejméně 500m) našli partu výrostků z carského ruska, která si dlouhou chvíli krátila hraním kuželek. Však, že všechny železné koule byly konfiskovány armádou a použity na výrobu děl, používali ke hře jednoho „dobrovolníka“, který byl přivázan na lano a sloužil ke srážení kuželek. Na tři pokusy se nám podařilo srazit sedm kuželů a získat tak většinu bodů.

Už nám zbývá poslední hodina a 3-4 km cesty, převážně z kopce do vesnice Mukařov. Popoháním zbytek týmu a modlím se, abychom bývalou školu našli co nejrychleji. Naštěstí potkáváme místní, kteří nám ochotně poradí - stejně se nedala minout. Ještě stihneme spočítat zabeďněná okna na kostele (unavený, špinavý a s batohem si mezi hroby připadám poněkud nepatřičně, ale 10 bodů je 10 bodů) a už se vítáme s organizátory a týmy, které před námi dorazily do cíle.

V ubytovně nás čeká spaní na tvrdých parketách, talíř řídké polévky a dohromady dvě sprchy, ale čert to vem, teplo a pár hodin spánku nám po probdělé noci a náročném dnu přijdou jako vrchol luxusu. Někteří lezou rovnou do spacáků, jiní ještě probírají s ostatními týmy proběhlý den, ale kolem deváté hodiny je již všude ticho.

Dvě hodiny ráno, světlo, do tělocvičny, kde spíme, vbíhá Mart'us v protichemické kombinéze a blížím plášti, v ruce spirálovitou metlu na šlehání. Huláká něco o dobrých zprávách a archeologických vykopávkách. Ze spacáků vykukují rozespalé tváře, z jejichž výrazů je zřejmé, že by si dobré zprávy radši vyslechli někdy jindy. Snažím se ignorovat svůj zmatený mozek a rozbolavělé tělo a mezi prvními balím spacák, navlékám se do špinavého svrchního oblečení a za několik chvil již sháním svůj tým v narvané chodbě u vchodu.

Zjistili jsme, že profesorova dcera se ztratila v roce 1391 a byla zajata jakýmsi Fridrichem (myslím, že se tak jmenoval, titul už si nepamatuju), přezdíváným Fridrich Krutý. Naším úkolem je ji najít a vysvobodit z kobek Fridrichova hradu.

Venku nás přivítala zima a jemný déšť, perfektní kombinace pro příjemnou noční procházku. První stanoviště se nacházelo pod televizním vysílačem asi 2 kilometry jihovýchodně. Déšť pomalu houstl, vytáhl jsem tedy pláštěnku (tzv. „zaháněčku“*).

Vysílač jsme našli bez větších potíží, i bez signalizačních světel a proti zatažené obloze byla jeho silueta viditelná. Na místě jsme zjistili, že se nacházíme v roce 1391 na Fridrichově panství, kde se zrovna pořádá velký rytířský turnaj, kterého se musíme zúčastnit. V souboji proti jednomu z dalších týmů jsme příliš neuspěli, ale stejně jsme obdrželi seznam dalších stanovišť, nové šifry a pravidla pro druhou etapu. Klíčové bylo dorazit před pátou hodinou k rybníku asi dva kilometry od Statku v Lesnovku. Podle mapy bylo vidět, že přímá cesta do Lesnovku, po modré značce, není delší než 15 kilometrů a tudíž, pokud nás budou opouštět síly, což jsem podle ohlasů z týmu hodnotil jako dost pravděpodobné, tak si cestu zkrátíme rovnou do cíle.

*Když nasadíte pláštěnku zaháněčku, tak do pěti minut přestane pršet. Pak si připadáte hloupě, že jste kvůli takovému minideštíku vůbec vytahovali to více než třímetrové pončo. Avšak dokud ji nevyndáte, můžete si být jisti, že pršet nepřestane**. Proto je vždy lepší pláštěnku nasadit co nejdřív a déšť tak zahnat.

**O výpravě, na které jsme pláštěnky „nepotřebovali“, někdy jindy.

První stanoviště bylo celkem jasné, asi čtyři kilometry vzdálená skála Ondřej, severně, zpět přes Mukařov. Z turnajového kolbiště jsme vyrazili mezi prvními a volným tempem jsme to vzali zkratkou kolem rybníka mezi zemědělskými staveními. Na rozcestí jsme ušli z blátivé cesty na ještě blátivější mezi koňskými výběhy (pobíhající stádo v neproniknutelné tmě vydávalo poměrně děsivé zvuky). Jaké však bylo naše překvapení, a všech ostatních týmů, které nás docházely a předbíhaly, že cesta, která na mapě byla značená jako průchozí, končila u vrat statku, obklopeného různými přístřešky, zemědělskými stroji a dalším harampádím. Zmateni jsme se tedy vrátili na rozcestí a zvolili cestu vpravo, která se však nepříjemně stáčela pryč od vytyčeného cíle. Po chvíli bylo zřejmé, že tudy ne, ručička buzoly totiž ukazovala přesně opačný směr, než kterým jsme chtěli. Ještě zmatenější jsme se vrátili na rozcestí a jelikož se nám nechtělo vracet se cca 3 kilometry po druhé straně rybníka, vrátili jsme se ke statku, že jej zkusíme obejít po louce na břehu rybníka. Vydávám se odvážně jako první na travnatý prostor, který se ve tmě a dešti, který odráží světlo našich čelovek, zdá být nekonečný. Trochu mi čvachtá pod botama, ale pořádný pohory zvládnou ledacos. V tu chvíli se ozve varovný mužský hlas: „Tam nelezte! Jděte pryč! Tam uvíznete!“ Desítky nočních poutníků s čelovkami zřejmě probudili pana domácího.

„A dopr.“, rozhlédnu se kolem sebe a vidím, že stojím na úzkém pruhu půdy a všude kolem bažinka miniálně po kolena, bůhví jak hluboká by byla o pár metrů dál. Opatrně se vracím, pan domácí mezitím huláká cosi o tom, že máme jít kolem plotu. Vyškrábu se na pevnou zem a v tu chvíli vidím, že za jednou z kůlniček opravdu vede nádherná, 2 metry široká travnatá cesta, které si nikdo předtím nevšiml. Děkujeme našemu místnímu zachránci a vysvětlujeme mu cosi o hře a stanovištích. Stejně si asi dodnes myslí, že se mu tam zatoulala výprava z léčebny pro duševně choré.

Nacházíme zelenou značku a cesta dál pokračuje již značně klidněji. Druhé stanoviště je přímo na silnici. Čekají na nás agenti pana profesora, kteří nám mají pomoci zamaskovat naši přítomnost v době, do které nepatříme, a nejdůležitější je pochopitelně oblečení. Avšak k dispozici mají pouze barevné látky, nitě, nůžky a křídou. Během dvaceti minut si musí každý člen týmu načrtnout, vystříhnout a sešít autentickou středověkou kápi (s takovým tím cancourkem vzadu). Za světla čelovky, venku, na zemi, ve stále houstnoucím dešti, teplota těsně nad nulou. Prostě geniální. Obkresluji vzor, stříhám, Michal navléká nitě, Betty šije. Nakonec jsme během časového limitu, ačkoliv jsem tomu sotva věřil, stihli vyrobit 3 kápe a získali tak většinu bodů. Pořádně promrzlí jsme vyrazili dál.

Kamenitá pěšina přes kopec nás vedla do obce Neveklovice, cestou zaznamenáváme jedno stanoviště u kapličky. Ohadoval jsem, že jdeme na čele pelotonu, tak jsme odbočili k vodárně, která byla cca půl kilometru mimo vytyčený kurs, k našemu jedinnému stanovišti s časovým bonusem (podle výsledkové listiny jsme k němu dorazili jako 4., některé týmy zvolily úplně jinou trasu a tak

nás předběhli, aniž jsme je potkali).

Další úsek cesty vedl již po modré značce údolím potoka Malé Mohelky. Neustávající déšť vytvářel na lesní cestě velké louže, až jsem žertovně komentoval, že ta Mohelka teče přímo po cestě. Po několika kilometrech, již značně promočení* jsme dorazili na další stanoviště. Honza, který šel celou dobu v teniskách, jenž musely být již několik hodin durch, už chtěl končit, ale stanoviště bylo v nepřístupné oblasti a musel by stejně jít pěšky dál i s organizátory, takže to ještě skousnul a pokračoval s námi. Postupně se rozednívalo, ale s přibývajícím světlem přibývalo i vody na cestě, až se na několika místech celý potok skutečně vyléval přímo na cestu. Jak jsem tak skákal z jednoho suchého drnu na druhý, už mi to nepřišlo tak vtipné a jen jsem se modlil, aby mi nenateklo do bot. Cesta vedla dál po modré na sever, k další zastávce v jakési jeskyni, která se nacházela kus od hlavní cesty mezi Oučí a Přibyslavicí.

Na hranici kraje, který byl vyznačen jak v mapě, tak cedulí na silnici, jsme odbočili do pole a po chvíli jsme narazili na lesní cestu. Několik VRAHovských cedulí nás dovedlo ke skalnímu útesu. Nápis „pozor sráz, jeskyně ↓“ se nám zdál poněkud zbytečný. Sešli jsme prudkým svahem kolem skalního výběžku, skálu obešli dokola, ale jeskyně nikde. Již jsem se zmateně dral zpět nahoru, když Michal volá, „Támhle je, takovej výklenek, támhle nahoře, já ji vidím.“

Ať jsem se koukal sebelíp, tak já jsem ji neviděl, tedy dokud jsem nesešel zpět pod skálu, kde byl z jednoho konkrétního úhlu vidět tmavý otvor vstupu do jeskyně. Přímo ve skalní stěně, mnoho metrů nad zemí a od vchodu vedlo jen několik miniaturních schůdků nahoru na hranu útesu. V naprostém úžasu jsem vylezl nahoru a našel tenký řetízek, který značil místo, odkud vedlo několik kluzkých kamených schodů vytesaných do skály.

Ještě chvíli jsme se dohadovali, jestli tam máme lézt, já jsem nadával na lezení ze skály bez jištění (aktivita, kterou jsem již minulý rok radši vynechal), ale nakonec jsme se všichni odvážili dolů. Krom jednoho kroku, při kterém se člověk musel opravdu držet a zády ke srázu obkročit kus vyčnívající skály, to nebylo zas tak hrozné, jak to vypadalo a za chvíli jsme se všichni hráli uvnitř cca 15 m² velké jeskyně.

Jeskyni obsadili lapkové, kteří nám přislíbili pomoci proti lordu Kruťasovi (přezdívka, kterou jsme pojmenovali hlavního zlouna), když prokážeme svoje kvality. Nejdříve jsme na laně vytáhli schovaný lup a pak ve čtyřech tazích porazili slečnu lapkovou v Mastermindu (prý haluzně, ale bylo to jen o tah rychleji, než bylo nejpravděpodobnější). Za odměnu se s námi podělili o svůj čokoládový lup a posílnění na těle i na duši jsme pokračovali dál.

*I přes kvalitní pončo, jsem nedokázal zabránit tomu, že mi nasákly rukávy ve všech vrstvách oblečení a pak pekelně zábly do zápěstí.

Bylo krátce před polednem a do cíle nám nezbývalo více než 6 kilometrů, ale chyběla nám ještě tři stanoviště. To nejvzdálenější, ke kterému nevedla žádná rozumná značená cesta, jsme již vzdali, ale poslední dvě, nedaleko cíle, byla stále ve hře.

Teplota mezitím dále klesla a vzlezlý vítr teď již neroznášel kapky, ale sněhové vločky, podzimní krajina se pomalu halila do bílé. Vločky se už ani nerozpouštěly při dopadu, takže jsme mohli sundat pláštěnky a za pochodu sušit oblečení. Prošli jsme několika vesničkami, zkusili splnit nějaká vedlejší stanoviště, ale po chvíli jsme to radši vzdali, jelikož naprosto promoklý bodovací arch se rozpadl na 8 částí a jen sotva se z něj dalo něco vyčíst.

Jelikož jsme měli dostatečnou časovou rezervu a moje achilovka již vypovídala službu, dovolili jsme si luxus odpočinku v miniaturní Hlavické hospůdce. Sice jen venku, ale pod střechou v závětrí u teplého čaje (zcela bez rumu, čestný pionýrský). Zatím, co jsme se občerstvovali, kolem prošlo pár dalších týmů, nebo jednotlivců, kteří se samo-evakovali na Statek, někteří si k nám dokonce přisedli. Než jsme vyrazili, jsem stihl spočítat ozdobné šrouby na dveřích kostela (skoro třista !!) a zkontrolovat, zda je zde pořád ukrytá keška, kterou jsme objevili loni na Silvestra (je). Kolem druhé vyrážíme z Hlavice směrem k asi 3 kilometry vzdálenému rozpadlému mlýnu kdesi v lese pod kopcem. Trochu bloudíme po poli, až najdeme stezku, která vede do lesa správným směrem.

Na stanovišti se setkáváme s jakýmsi hrabětem, který evidentně nemůže lordu Kruťasovi přijít na jméno a s radostí nám přislíbí svoji pomoc. Na oplátku od nás chtěl jen, abychom ulovili bílou laň, která se prý toulá kdesi v lese. Vyzbrojeni lukem a osmi šípy a za pomoci černě oděného stopaře, jsme ji našli a skolili třemi úspěšnými ranami.

Na poslední stanoviště jsme zvolili bezpečnější cestu oklikou radši než se prodírat houštím kolem potoka a strmým zalesněným kopcem. Díky tomu, že se již blížil konec časového limitu a všechny týmy se stahovali k cíli, stačilo sledovat odkad se vrací a doufat, že nebloudí. Na stanovišti jsme museli prokázat zdatnost v boji ze sedla (na zavěšené kládě s pytlím sena jako zbraní). I přes naši maximální snahu jsme si odsud žádné body neodnesli.

Následoval řízený úprk na cílové stanoviště, ke kterému jsme se museli prokličkovat přes Hlavice a kolem ohrazené pastviny.

Cílové stanoviště jsme našli zhruba deset minut před pátou. Několik týmů zde již čekalo a další se hrnuly v těsném závěsu za námi. Čekal jsem, že zde u rybníka se odehraje nějaké epické vyvrcholení, nemile jsme ale byli překvapeni. Nejdříve jsme museli vyhrát v minách (jako ta počítačová hra, jenom na papíře, ve čtvercové síti na povrchu krychle), na které se stála docela dlouhá fronta. Minovým polem jsme prošli s jednou ztrátou a pak jsme museli co nejrychleji doběhnout na Statek, a zatímco naši pomocníci, které jsme cestou naverbovali, budou zaměstnávat vojsko lorda Kruťase, osvobodit ztracenou dceru, opravit stroj času a vrátit se zpět do roku 2012. Na to celé jsme měli pouhých 30 minut. Představa běhu po celém tom vyčerpávajícím chození, s

namoženými svaly a dalšími bolístkami, byla téměř nesnesitelná. Zvažovali jsme, zda nenechat 2 členy mimo hru a v minimálním počtu soutěž za celý tým dokončit. Nakonec do toho ale všichni šli, Michalovi jsem půjčil hole, a co nám síly stačily jsme vyrazili nahoru z údolí, ve kterém byl rybník schovaný. Tentokrát ohrada, neohrada, co nejpřímější cestou na silnici a pak poklusem až na Statek. Celou cesu jsem ostatní (i sebe) hlasitě povzbuzoval.

Na statku nás již vítá skandující dav. Odhazujeme batohy a vrháme se do stodoly a po laně úzkým otvorem do sklepa. Popadnu Dceru* a upaluji ven, usadíme ji do křesla stroje času a běžíme do vany pro palivo. Následuje několik koleček s kelímkem pro vodu, tam a zpátky. Je to sice jen několik metrů, ale vyčerpání už je maximální, donutit se k běhu je téměř nemožné. Ale přece jen možné. Poslední úkol je správně zapojit dráty ve stroji času, abychom mohli zmizet dřív než nás najdou Kruťasovi poskoci. Několik minut freneticky přendáváme konektory v klubku drátů mezi šesti zdírkami, stroj náhodně drncí, ale organizátorka Petra na nás křičí že to je pořad špatně. Napětí stoupá, čas se tenčí, už nevíme, které kombinace jsme zkoušeli, které ne. Zoufale vytrhám všechny kabely a když je rozmotám, zjistím, že to jsou vlastně akorát 3 propojovací spoje. Nevšímám si zbytku týmu a probouzím v sobě kombinatorika – spojit zdírky vedle sebe, symetricky otočit, další konfigurace, otočit, čas ubývá, varianta křížem, varianta napůl, symetricky otočit, varianta podél, otočit, BINGO. Obrovské oddechnutí, stihli jsme to. Celé je to za námi. Finito. Konec.

Už nás čekají jen odměny, teplá sprcha, gulášek, měkká postel a hodiny klábosení kolem kamen o prožitých zážitcích, prostě Nirvána. Druhý den dopoledne se koná oficiální vyhlášení výsledků, šampióny se stali stejně jako loni IS Mise s neuvěřitelným bodovým ziskem, Smíšení dokončili na 14. místě z 19 startujících, což není nic oslnivého, ale vzhledem k nepříjemnému počasí beru dokončení v plném počtu jako skvělý výkon. Celému týmu patří obrovský dík a uznání, Michalovi, který to nikdy nevzdával, Honzovi, který to neskutečně oddřel a hlavně Bětce, která ve čtrnácti letech prokázala neuvěřitelnou výdrž, bojovnost, vždy nás hnala na bonusová stanoviště, nestěžovala si a nebála se ani nejtěžších aktivit.

Na závěr ještě musím obrovsky poděkovat Mart'usovi, nejlepšímu pořadateli, Petře, jeho pravé ruce, Náčelníkovi za technické zázemí pro celou akci a všem organizátorům, kteří nás bavili i trápili na stanovištích. Díky též všem účastníkům, kteří vytvořili skvělou atmosféru a soutěžili v duchu fair play.

*Ne zrovna krasavice, strnulý obličej, hrubé rysy, plochá jak prkno... prostě trochu zklamání po vší té námaze

Naše cesta v číslech:

50 kilometrů první den, 33 kilometrů druhý, 83 km celkem

Pár poznámek pro organizátory:

I tu nejlepší akci lze vylepšit, jsem si jist, že organizátoři vědí, co se jim povedlo, co méně, co se nepovedlo vůbec, zkusím ale vypíchnout pár drobných nedostatků, kterých jsem si všiml, nebo které mě cestou naštvaly.

- Evakuace odstoupivších účastníků na Statek. Tlumočím pouze stížnosti druhých, ale evidentně ti, kteří odstupovali ze závodu museli ještě našlapat mnoho kilometrů, aby se dostali na Statek. Chápu, že organizátoři jsou rozprostřeni v nezbytných počtech na stanovištích, vozů je nedostatek, ale asi by stálo za zvážení, zda třeba neobětovat jedno stanoviště, a mít alespoň jednoho mobilního organizátora, který bude sbírat odpadlíky a vozit je na Statek.

- Některá stanoviště, která byla relativně daleko přímé cesty mezi obslužnými stanovišti, byla za 10 bodů, zatímco jiná, jednoduchá a přímo po cestě, za 30.

- Některé aktivity byly pouze frustrující a člověk po jejich splnění neměl pocit, že něco dokázal. Především hra s elektronikou a šití. Natahování pružícího lana bylo v pohodě, ale nesmělo by u toho hustě pršet.

- Počasí

Jako maximálně povedené bych označil

+ Dramatické zahájení a představení všech týmů. Každý pak věděl, proti komu soupeří a byla to velká švanda.

+ Šifry, které se mi zdály snažší než loni, tudíž jsme jich i několik vyřešili. Obzvlášť ty stromy v Bělé byly prostě geniální.

+ Povedené aktivity: Lanová překážka nad bývalým lomem, souboj se samurajem (i když jsme mohli dostat nějaké cvičné pokusy), plabva po rybníce (pěkné zpestření), Jeskyně (i když mě nejdřív děsně naštvávala, tak to místo je naprosto úžasný a aktivita byla v pohodě), střelení z luku (nezklame)

+ Epický závěr, od minového pole (i když ta fronta tam má samozřejmě mínus) až po zapojování drátů.